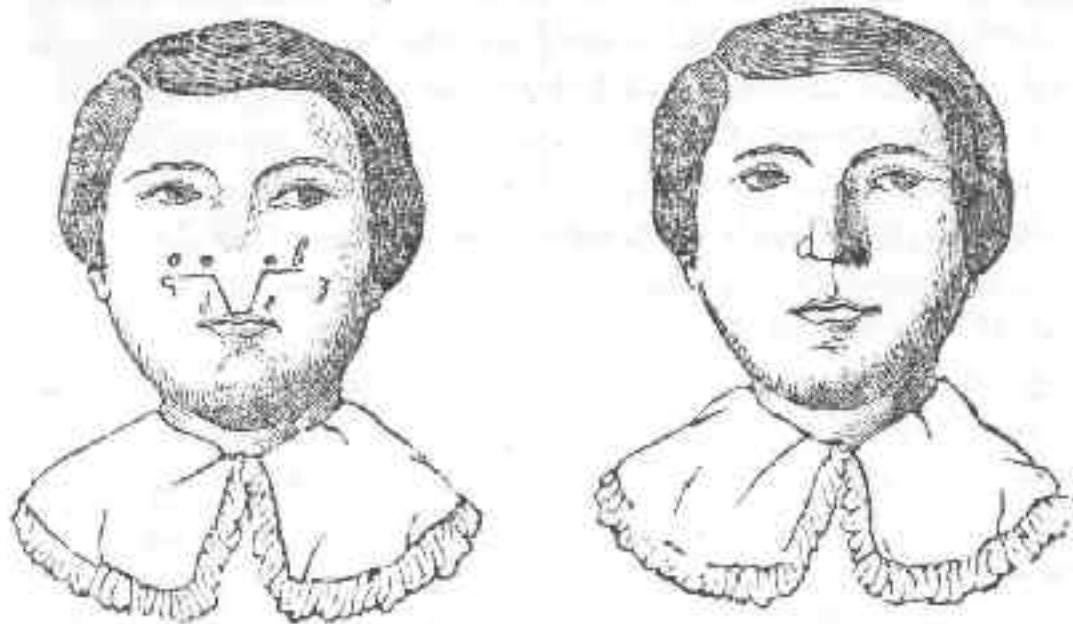

ΠΕΡΙ ΑΡΡΕΝΟΣ ΤΙΝΟΣ ΤΕΡΑΤΟΣ.

— o —

Ἐσχάτως παρουσιάσθη πρὸς τῶν ἐν Παρισίοις διέργαμενον χειρούργον Κύριον Μαιτονεῦον νήπιον ἔστετον ἐκ γενετῆς ῥινὸς, καὶ ἔχον κατὰ τὴν γόργανταν ἐσωτερικῶν ῥωμώνων δύο μικροτάτας καὶ μόλις διακρινομένας ὀπάσ. ὡς ἐν τῇ μιᾷ τῶν δύο ἐνταῦθα δημοσιευμένων εἰκονογραφιῶν φαίνεται (α.β.)¹ Η ἀνωμαλία αὕτη τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κατίττα λίαν δύσημοφου τὸ βρέφος, παρενεπόδιζε καὶ τὴν ἀναπνοὴν μαλιστα κατὰ τὴν μύζην. Τούτου ἔνεκεν ὁ ἐμπειρος χειρουργὸς ἐπεχειρήσεις νὰ θεραπεύσῃ πάσας τὰς ἐλλείψεις ταύτας. "Οἷς οὐκοναλὸν τὸ βρέφος εἰς τὴν γαρκωτικὴν ἐνέργειαν τοῦ γλω-

ροφορικίου, διέστειλε πρῶτον ἀρκούντως τὰς ὄτας, ἐπειτα ἐκταχὺν μέρος τοῦ ἀνωτέρου χειλούς, ὃς διὰ τῆς γραμμῆς τοῦ δι' εἰς γ' τῆς αὐτῆς εἰκόνος δείκνυται, ἐσυγημματισε μικρὰν ῥίνα, τὰ δὲ διαχωρισθέντα γείλη πληττιάτας ἀλλήλοις συνέρρεαφεν ὄμοι. Τὸ νήπιον θεραπευθέν μετ' οὐ πολὺ εὐρισκεται νῦν, χάρις τῷ Κ. Μαιτονεῦῳ, ἐχων ῥίνα καὶ γείλη ὀλίγον διαφέροντα τῶν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ὡς ἐν τῇ ἑταῖρᾳ εἰκόνῃ φαίνεται. (Βλέπε Monit. des Hopit. T. 3. N. 147).

I. ΔΕ·ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Πρὸς τὸν διευθυντὴν

ΤΠ Σ ΝΕΑΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

— o —

Ἡ Πανδώρα ἐδημοσίευσε τὴν ἔκθεσιν τῶν Κριτῶν τοῦ κατὰ τὸ 1833 ποιητικοῦ διεισγωνισμοῦ ἢ Πανδώρα ἐδημοσίευσεν ἐπίτερος καὶ τὸ Βραβευθέν ποίημά μου.

Ἄλλὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τούτων ἐφάνη διατριβὴ τοῦ Κυρίου Γ'. Χ. Ζαλακώστα προτεῖναί λοιπόν τὴν ἔκθεσιν τῶν Κριτῶν, τοὺς Κριτὰς ἀτομικῶς, καὶ ἐμὲ αὐτὸν μὲ ἀπάθειαν οὐχί τόσον χριστιανικόν.

Παρακαλῶ, λοιπὸν, νὰ δεχθῆτε καὶ κατεχωρίσετε εἰς τὸ προσεκτήσας φυλλάδιον, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀρρώντων τὸν ποιητικὸν διεισγωνισμὸν τοῦ 1833 τὴν ἐπομένην ἀπάντησίν μου, τῆς ὁποίας ἀναδέχομαι ἀλητὴν τὴν εὐθύνην, καὶ ζητῶ μάλιστα διὰ τοῦτο νὰ σημειώσητε τὸ ὄνομά μου κατὰ τὸ τέλος τοῦτῆς μὲ κεφαλαῖα καὶ εὐνάγνωστα στοιχεῖα.

Πεποιθώς δὲ ὅτι τὴν ἀπάντησίν μου ταύτην, γραφεῖσσαν κατὰ τὰ μέτρα φιλορροητικῶν ὕσος τῆς διατριβῆς τοῦ Κυρίου Γ'. Ζαλακώστα, δὲν θέλετε συγχρίει μὲ τὰ πριστινῆτα καὶ ἔκεινα ἄρθρα, τὰ ισημέρτια τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἀρρώντων μὲς ἀσχολοῦντα, ἀλλὰ θέλετε θεωρήσει αὐτὴν ὡς συνέπειαν τῆς ἀναρθρίσης ποιητικῆς ἀμύλητος, καθ' ὃν σημειώνονται μετά τίνος ζωτιρόσιμος τὰ δίκαια τῆς ποιησεως.

'Υποτρυποῦμε, δοῦλος τας
Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 48 Ιανουαρίου
1856.

ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΙΤΟΣ.

Ο βραβευθεὶς ποιητὴς τοῦ « ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ».

Πρὸς τὸν ἀποτυγχόντα ποιητὴν « ΤΩΝ ΛΑΚΡΥΩΝ » καὶ τῆς ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ, κύριον

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Χ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑΝ.

— o —

Κύριε Γεώργιε Ζαλακώστα, στρώσε τὴν κάπκαν σου διὰ νὰ θεωρήσωμεν ἐνα μικρὸν παλαιόν μας λογαριασμὸν.

Μή παραξενευθῆς δὲ εἰς ταύτην μου τὴν πρότασιν. διότι, τὸ 1855 ἔτος ἐκρεύσαν ἀπὸ τῆς κλεψύδρας τῆς αἰωνιότητος, ἐγάλη ὥσει σταγών εἰς τὸν μεγάλον ὡκεανὸν τοῦ παρελθόντος. Κατ' ἀναθεματισμένην δέ τινα συνήθειαν ἐμπορεικὴν οἱ τελμοὶ ἀγριωποὶ κλείουσι τοὺς λογαριασμούς των μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν μεγάλης τιμῆς νὰ ἔχω ἀγοράκιον μεῖν' οὐδὲν φέ-

λολογικὸν λογαριασμὸν, σπεύδω ὡς τίμος ἀρθρω-
πος νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἰερὸν τοῦτο καθῆτον.

“Οτε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον συνέβη ἡ ἐν
Κρηταὶ αἱματηρὰ ἔροδος; κατὰ τοῦ Ηὔρου Μα-
λακῶρ, ἀλλὴ εἰδητὶς ἐπίτης καταπήτεσκὴ ἡμού-
ση ἀπ’ ἀνατολῶν μέγρι δυσμῶν τῆς; Πρωτευούστης
μας δίσασκλητούσα τάδε·

— «Ο Κύριος Γεώργιος Ζαλακώστας πρώτη ἐ-
στεμένος ποιητὴ; γράφει κατὰ τοῦ Βραχεύεν-
τος ἔρετος ποιητοῦ, καὶ κατὰ τῶν Κριτῶν τοῦ
ποητικοῦ διαχωνισμοῦ!»

Καὶ ἴδου εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην τὰ θέματα
τῶν ἀρχαίων τάξων ἐπεισῆται, καὶ τὰ φύλακες
κρανία τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπὸ τοῦ βί-
θους αὐτῶν ἀνέκυψαν ὅπως ἀκούτωσι τὸν ὄντα
σήμεντα κάρδον. Βούκολεσκοὶ τινὲς ποιητές τοιοί
καίσαν, ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ αὐτὰ διέκοψαν πρέ-
σσον τὰ κελαδήματά των εἰ δὲ Κριταὶ τοῦ Ποιητι-
κοῦ διαχωνισμοῦ, μὰ τὰς ἕρασμίδας! τὰ ἔγειτά-
σθησαν, καὶ κάτωχροι ἐκκραδόκουν τὴν ἐπαπειλοῦ-
σαν αὐτοὺς Παρνασσεῖον καταιγίδα.

Καὶ ἴδου διενεμήθη τὸ ἔπηκοστὸν πέμπτον οὐλ-
λάδιον τῆς Εὐτερής, καὶ ἡ ἀπειλητικὴ νασέλη ἥ-
νοιξε τὰ κεραυνούρολα στήπη της, καὶ πάντες ἦκου-
σαν φωνὴν στεντόρειον λέγουσαν τάδε·

«Ο μέγας τῆς Ἑλλάδος ποιητὴ; ἡλικήν; οἱ Κρι-
ταὶ ἔρανταν μεροληπταί, ἀγράμματοι καὶ Σχο-
λαστικοί! τὸ Βραχεύεντον ποιηταὶ εἶγε τὰ αὐτὰ μὲ
η τὸ Ζαλακώστειον λάθη!»

Δὲν θέλεις δυσαναγετήτει, φίλε μου, ἐννέα-
δυνο νὰ σ’ ἐνθυμηθῇ, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἑραδύνη ν
ἀπαντήσει εἰς τὴν διατριβὴν σου αὐτὴν διότι, σὲ
μὲν ἐνθυμοῦμεις συγνάκις, ὑμολογῆν δὲ, ὅτι τὴν διε-
τριβὴν σου ἐλητιμόνητε κατὰ τὰ μετολαβοῦν διά
στημα, ὡς τὴν ἐλητιμόνηταν πάντες οἱ ἀναγνόντες
αὐτὴν, ἀν τὴν ἀνέγγειον ὡς τὴν ἐλητιμόνηταν τέ-
λος αὐτοὶ οἱ ἀδικῶντες καὶ βιαδακτεῖς (μετὰ συγ-
χωτήσεως προσέληγέντες φιλεππος Ἰωάννου, Ἀλ-
‘Ρ. Ραγκαβῆς, Κ. Παπαρήγοπουλος, καὶ Κ. Κον-
τογόνης, Κριταὶ (διὰ τὰς ἀκαρτίας των) τοῦ ποιη-
τικοῦ διαχωνισμοῦ κατὰ τὸ 1857 ἔτος. Ήστεύω
λοιπὸν νὰ μὲ συγγραφήτες διὰ τὸ λάθος τοῦτο τοῦ
ἐνθυμητικοῦ μου, φέρων κατὰ νοῦν τὸ ἔκτον

«meilleur tard que mai»

(ἴσαι κάτοχος τῆς Ἰταλικῆς, νομίζει, αἱ ποιήσεις
σου τούλαχιστον τὸ μαρτυροῦσιν).

„Αλλὰ βλέπω, ὅτι ἔστρωσες τὴν κάππαν σου ἀς θεωρήσιομεν λοιπὸν, ὡς καλοὶ ἐν ἀπόλλωνι
καὶ Μούσαις συναδελφοὶ, τὸν λογοτριχοῦ μας. Δὲν
πιστεύω δὲ νὰ δυσαρεστηθῆτε, ἐννέα ἀρχισώμεν ἀπὸ
τῆς πρώτης σελίδος τὸ κατάστηγόν μας.

„Ο Ἀμβρόσιος Βάλλης, Χίος, φεύγων τὴν περὶ
Χίου σφαλεράν καὶ ἀδικον ἰδέαν διὰ μόνου τὸν
κερδῶν Ἐ. μὴν λατρεύειντος, συνέστητος ποιητικὸν
διαγωνισμὸν κατὰ τὸ 1851. Εἶναι περιττὸν, νο-
μίζω, ἐνταῦθα ν’ ἀπονείμω κατ’ ἐπανάτητον εἰς τὸν
ἐντιμὸν ἀγωνοθέτην τοὺς ἐπαίνους, οὓς τὸ Πανελ-

λίγιον διὰ τὸν φιλόκαλον τοῦτον σκοπὸν του δι-
καιῶς τῷ ἀπένειμεν. Ἐπιχρυσίσθη δὲ τὸ Δικαστή-
ριον τῶν Ἑλλαιοδικῶν ὑπὸ τῶν Κυρίων Φιλίππου
Ιωάννου, Ἀλ. ‘Ρ. Ραγκαβῆς, Κ. Παπαρήγοπου-
λου, καὶ τοῦ τότε Πρωτανεύοντος ἁγίου Ἀγαίου,
Μεταήλ. Ἀποττολίδου. Πι θηληγές ἀφέμη, καὶ οἱ
ἄγων/ζόμενοι κατὰ τὴν ποιώτην ταύτην ποιητικὴν
ὑλομητικὴν ἔξιώρητην εἰς τὸ στάδιον. Ο νικητὴς
ἐπρεπε νὰ ήταν εἰς καὶ ἐτυγχεῖσε σύ. Ἀν διὰ τὴν ποιη-
τικὴν σου ἀξίαν καὶ τὸ γλαφυρόν σου ὑφος, ἡ διὰ
τὴν ἐλλογὴν τῆς δίκης, μαστυχεῖ τὴν ἐκθεσίας τοῦ εἰ-
τηγητοῦ. Ως δεινερεύων ἐπηγένη ὁ συνάδελφός μου
Κύριος Κουμανούζης.

Συνεπείᾳ ὅλων τούτων ὁ Στράτιος καλοπίγει-
ρος ἐνικήθη ὑπὸ τῆς ἡρωΐης ἔξιδου τοῦ Μεσολογ-
γίου ἡ κωμικὴ γαμπιζηλος ποιητική, κατεπατήθη
ὑπὸ τῆς γαμπιζητικῆς λυρικῆς Μούσης, ἡ αἰστηρὰ ἀρμο-
νία κατέτελη τὴν μειδιάσαν Σάτυρον, τὸ μέγα τέλος
πάντων, ὄνομα τοῦ Μεσολογγίου ἐι νέου ἔθναμ-
βενσε, καὶ ὁ πλητείας αὐτὸν ποιεῖ τοῦ Στρατοῦ
Στράτιος κατετρυπάθη, ἀν καὶ ἔξιρθησαν ἐπὶ τοῦ
νεκροῦ σεμέτρου του ὡς τελευταῖος ἀσπασμὸς ὅ-
ληνα περιττὰ καὶ ὡρὰς σύλλα ἀποσπασθέντα ἐκ
τοῦ μαρτίνου στεταγμού σου.

Ἐγὼ τὸ τετράποδον τότε (συγγάρητον) μου τὴν
ἔκφρασιν, ἀν καὶ ἔχω δύο πόδας ὡς καὶ σύ,) ἐγει-
ροκρότουν, καὶ συγέχαιρουν εἰς τὴν ἐπιτυγίαν σου,
καὶ μὲ τὸν Λινναῖον, τὸν Κανδόλλειον καὶ τὸν Ἰου-
σιέχ, τημην τόσον βυθισμένος εἰ; τὴν μελέτην τῶν
ὑνακανθῶν τῆς πατρίδος μας, ὡς τε ἐλητηρίας, σα, ὅτε
ὑπῆρχον καὶ ὅντα τινὰ, ἀτινχ ἐπρεπε νὰ ἔγασιν αὐ-
τὰς ἀποκλειστικὴν των προφήτην. Ἐλητηρίας,
ὅτι ἡ θυνάμην νὰ γράψω ὡς ἄλλοτες στίχους τινὰς,
ἄν δηλ διὰ νὰ βρ. θεού, τούλαχιστον διὰ νὰ νικηθῶ.

Ἐκδιδετὴ τὸ πρώτον κορδύλιον τοῦ λογαρια-
σμοῦ μας, εἰς τὸ δόπιον μοι φαίνεσαι χρεώστης πο-
σότητος τινὸς εἰδιφινείας ἀδελφικῆς. — Τώρα μὲ
γυρίσωμεν φύλλον,

Ἐπηλύθεν ὁ ἔτερος ἀγών, καὶ νικητὴς ἐτυγχεῖς πά-
λιν σύ. Οἱ ἀρμιταὶ τοῦ κατετρυπώσαν τοὺς ἀν-
τιπάλους των ἔγω δὲ μηγούμενος τὸν χορὸν τῶν ἀρ-
χαίων δραμάτων ἐχειροκρότουν σιωπῶν τὸ Μολλιέρειον.

«Bene, bene, bene bene respondere!

Dignus, dignus est intrare

In nosito do-to Corpore. »

καὶ οὐδὲ ὁ παραμικρὸς φθόνος ἐμίανε τὴν διάνοι-
αν μου· ἡ δὲ κοιμωμένη φιλοτιμία μου οὐδὲ ὀνει-
ρεύθη, καὶ νὰ εἴη·

Οὐκ εἴ με καθεύδειν τὸ τοῦ Ζαλακώστα τρόπων.

„Δλλ’ ἀναγνοῦς τὰ ποιήματά του μετ’ ἐκιστασίας
εἰς μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν στεγμῶν, καθ’ ἀς ἡ κρίτις
κατισχύει τοῦ στεγματοῦ ἐνθουσιασμοῦ· εἰς μίαν
ἐξ ἐτείνων τῶν στεγμῶν, αἵτινες γίνονται παρα-
γωγοὶ σπουδαιῶν συμβάντων ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ διὰ
τὴν φιλοτιμίαν, θη ἐξυπνοῦσι, φαίνονται πηγά-
ζουσαι ἐκ τῶν κόλπων αὐτῶν τοῦ ἀγαθωτάτου Δη-
μιουργοῦ, δὲν κατεγκτεύῃ πολὺ καὶ (ἐπειδὴ

« ἀραρτία ἔκομο.λογηθῆσα σίκ ςοις ἀραρτία » διότι βραδέως συνέλαβον τὴν ἴδεαν νὰ τὰ καθυπο-
τήρυθραστα ἐν μέρει διὰ τὰ ὑπέρσοις ἀθώα μου γει-
ροκροτήματα.

Περίδοξός τις Ἰταλός ζωγράφος ἴδων τὰς εἰκόνας
τοῦ συντεγγίνοντος του Μιχαήλ·Αγγέλου κατεύλαγη
διὰ τὴν τέγνην, και ἐφώνησε ταπεινωθεῖς.

Anche io son pittore; ...

Ἐγώ, φίλε μου, ἀναγνοὺς τὰ ποιήματά σου, και ἐ-
γώ τὴν συναίσθησιν τῆς ἴδιας μου ἀξίας δὲν ἔδι-
στασα νὰ φωτίσω.

« Ἀν ταῦτα εἶναι ποιήματα, εἶμαι και ἐγὼ
ποιητής· ἀν ταῦτα βραβεύονται, και ἐγὼ βεβαίως
βέλω βραβεύεται! »

Μή μὲ συνειστῆς, φίλε! τοῦ αὐθέδους και ἀπὸ
στάσου· Ἐως τότε τὸ πάνος κατεκυψίευσε τὰς φρέ-
νας μου! ·Ιδού δὲ τὶ ἐσκέρπην μὲ τὸ μικρὸν ὡς κόκ-
κος σινάπεως ἐγκεφαλίδιον μου·

» «Ο Ζάκυνθιος Σολομός, εἶπον, ἐπικίνδυνος ἀντα-
» γωνιστής, κατέχεται πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς ἴδιας τρο-
» πίας τῆς Παιητικῆς του ἐξεισίας, ποιῶν, ὡς
» τὸ λέγουσι, πολλὰ, ἀλλ' οὐδὲν δημοσιεύων οὐδ' ἀ-
» γονοινόνων και εἰς αὐτοὺς τοὺς πλητιεστέρους
» φίλους του.

» «Ο Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ἐπικίνδυνος ἀντα-
» γωνιστής, ἀπερρόφητη ὀλόκληρος ὑπὸ τῶν ἀρχαιο-
» λογικῶν του επουδῶν και συγγραφῶν, και προ-
» νειμένου λόγου περὶ ποιήσεως σήμερον προτιμᾶ-
» ριαλλον νὰ δικαΐη ἢ νὰ δικαῖηται.

» «Ο Παναγιώτης Σούτσος, ἐπικίνδυνος και αὐτὸς
» ἀνταγωνιστής, κατέχεται ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τῆς
» γλωττουργικῆς Σχολαργίας του, και τῆς κορυ-
» φεντιώσης πολιτικῆς.

» «Ο Ἀλέξανδρος Σούτσος, ἀποδημῶν πρὸ καιροῦ,
» ἀλλα θηρεύει ἢ σκέπτεται διὰ τὴν δράσαν.

» Πολλοὶ τῶν ἐν τῇ δούλῃ Ἑλλάδι ποιητῶν ἢ
» ποιητικῶν φρίνονται προτιμῶντες τὸν εὐρραγ-
» τικώτατον Χαλδῖν τοῦ Ἀΐδινίου, ἢ τὴν ποιη-
» τικὴν διαμάγην.

» Και λοιπὸν ὁ ποιητικὸς διαγωνισμὸς κατέν-
» τητε χορὶς, τὸν ὄποιον σύρει μόνον ὁ φίλος μου
» Ζαλακώστας!

» Μὰ τὸν Θεὸν και μὰ τὸν Διάβολον! ἐπειδύμενα
» και ἐγὼ νὰ σύρω τὸν χορὸν τοῦτον, και θέλω τὸν
» σύρει οὐχὶ ἀπαιτῶν ὡς ταχτικὸν ἐγήσιον εἰσό-
» δημα τὰς γιλίας δραχμὰς, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρί-
» σωσιγ ὅτι και ἀλλοι δύνανται νὰ τὸν σύρωσιν ἄν-
» η θέλωσιν. »

Τηλεγράφουσι πράγματά τινα εἰς τοῦτον τὸν κό-
σμον ἀποκαίνοντα ἐπὶ τοσοῦτον ἀξιομένητα, ἐφ-
δεον πλειονες ἀπομινοῦνται αὐτά. Εἰς ἀνθρώπους ἐν
θουσιῶν σκανίως μεταδίδει εἰς πολλοὺς; τὸν ἐνθου-
σιασμὸν του· πολλοὶ δικαὶοι ἐνθουσιῶντες γίλεκτρι-
ζουσι τὰς ψυχὰς ὀλοκλήρους ἐνίους, ὀλοκλήρους τοῦ
κόσμου.

Εδώκα, λοιπὸν, κατὰ ποώτην φορὰν εἰς τὸν δια-
γωνισμὸν τοῦ 1854 ἀποσπάσματα ἀτημέλητα ἐξ
τοῦ ποιήματός μου, και ὁ Απατρίς ο ἀτημέλητα,

διότι βραδέως συνέλαβον τὴν ἴδεαν νὰ τὰ καθυπο-
τήρυθραστα ἐν μέρει διὰ τὰ ὑπέρσοις ἀθώα μου γει-
ροκροτήματα. διότι ἀντὶ ἐκ τῶν δύο δημοίων ἀντιγράφων νὰ στα-
λῆ τὸ διορθωθὲν, ἀπεστάλη τὸ ἀδιορθωτον, περι-
στατικὸν ἀλῶν, ἐκ τοῦ ὄποιον κάκεντρεχως ἡθέ-
λησεν ἡ ἀγαθὴ σου ψυχὴ μετὰ ἐτος νὰ ἐξαγάγῃ
προσδικητικὰ συμπεράσματα κατ' ἀνθρώπων, ἥν ἡ
τιμὴ και ἡ ἀκεραιότης τοῦ γαρακτῆρος εἶναι τοῖς
ταῦτι γρωσταῖ.

Τὰ ἀποσπάσματά μου ἐνίκησαν τὸν Φ.λάγον και
τὴν Φάτια και σου, και τὸν ἔπτειλαν νὰ δόσῃ ἐκεῖ,
ὅπου ἔστειλες σὺ ἀλλοις νὰ βοσκήσωσι. Σ' ἐνίκησα-
ἀλλὰ μὲ συνεχόμενης, δημος ἐγὼ ἀλλοτε σέ; Θεὸς ου-
λάζοι! ·Εδημοσιευσας τὸ πόνημά σου, και κιβδη-
λώσας τὴν ἔκλεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐπέγραψας·

« Τὰ ποιημάτια ταῦτα ΕΠΙΩΤΕΙΣΑΝ ἐτῷ
ποιητικῷ ἀγῶνι ἀκ τὸν ἐβραβεύθησαν. »

Τὴν εἰς τοῦτον τὸν παραλογισμὸν δεκτίαν ἀπάν-
τησιν μου σοὶ ἀπεύθυνα εἰς σχόλιόν τι ἐντὸς τοῦ
βραβεύθεντος ποιήματός μου, διὰ τοῦ ὄποιον σοὶ
ἔριψα τὸ χειρόκτιον· ἀλλὰ σὺ ἐτιώπητας, φεονίμως
ποιῶν και σὲ βεβαιῶ ὅτι ποτὲ φρονιμώτερον ἐργον
δεν ἐπράξας.

Τελευταὶ ἐδῶ τὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ λογο-
ριασμοῦ μας, κατὰ τὸ ὄποιον ἐδώσαμεν και ἐλά-
σσομεν μεγάρις ἐξισώσεως ἀμφότεροι . . .

« Ας γυρίσωμεν πάλιν φύλλον . . .

Έκηρύχη τέλος τὸ πέμπτον ἔτος ὁ διαγωνισμός·
ἐφιλοτεμήθην νὰ γράψω ἐπίτηδες ποίημά τι· και
φέρων τὰς ἐντυπώσεις τοῦ κατὰ τὴν Βοιωτίαν και
τὸν Παρνασσὸν ἐπιστημονικοῦ ταξειδίου μου διε-
σκέδασκ τὰς χολερικὰς ἀποφράδας ἡμέρας, γράψας
τὸν Πόρρο τῆς Ηέτρας εἰς ἐξαμέτρους, και τὴν
Πόλιν τῶν Αθηνῶν, Σάτυραν εἰς δημοσιοτακτή-
τους. Εξαμέτρους πρὶν δὲν εἶχον γράψει· ἀλλ'
ὅτε ἀπεφάτισα νὰ γράψω, ἀναπολήσας εἰς τὸν νοῦν
μου ὅταν ἀλλοτε ἐδιδάχην (τὰ ὄποια σὺ θεωρεῖς
σχολαστικῶν ἰδιαί), ἐμελέτητα τὸ μέτρον, συμβου-
λευταίς και τὰ εύτυχη πρὸ ἐμοῦ δοκίμια τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου Ραγκαβῆ. Οἱ κανόνες αὐτοῦ, δύον εἶναι
ἀπλοῖ, τοσοῦτον ἀπαράδατοι· και τοὺς ἡκολούθητα
πιστῶς εἰς τὸ ποιήματό μου, ἀπομακρυνόμενος αὐτῶν
μόνον ὅτακτις ἡ γλώσσα τὴν παργνέθετεν ἐμπό-
δια (*). Διὰ τὰς ἀμαρτίας μου, ἢ διὰ τὰς ἀμα-
τίας σου, ἐγράψας και σὺ τοὺς χολερικοὺς ἐξαμέ-
τρους σου. Τὰ ποιήματά σου ἐνικήθησαν πάλιν και
οὐγὶ ὑπὸ τοῦ ἰδιοῦ μου μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πέρτε τε-

(*) Οἱ απονήσεις, λόγου γέριν, δυσκόλως δύνανται ν' ἀ-
νημιχθῶσι μετά τῶν διακτύλων, διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἰς απο-
νήσεις σύγκειται ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, αἱ δὲ μικραὶ
συλλαβαὶ ἀναπληροῦνται παρ' ἡμῖν διὰ τῶν τοιχομένων
συλλαβῶν· κακμία ἐσ λέξις τῆς γλώσσης μας δὲν τονίζεται
εἰς δύο συλλαβάς. ·Ο Κύριος Ἀλ. Ραγκαβῆς παρενέσαλεν
ἴνιοτε τὸν σπουδείον διὰ δύο μονοσυλλαβῶν και τοιχομέ-
νων μορίων· ἀλλ' ἐπράξει τοῦτο σπανίως, και μᾶλλον πα-
νιᾶς χάριν.

ἄλλων, μετὰ τὰ ὅποῖς εἶπεσον ὡς ἔκτος (διὰ τὰ τη-
μηθῆ βέβαια ἡ θέσις αὕτη) (*). Μόλις δὲ συνελθὼν
ἐπέπεσας κατ' ἐμοῦ καὶ κατὰ τῶν Κριτῶν τοῦ ποι-
ητικοῦ διαγωνισμοῦ, παραλείπων τοὺς μεταξὺ ἡ-
μῶν πέντε νικητάς σου· αὐτοὶ δὲ, ἀν καὶ πλησιέστε-
ροι μου δὲν εἴκον οὐδὲ γοῦ, μ' ὅλον δὲ καὶ ἡ μά-
θησις καὶ τὰ ποιητικὰ αὐτῶν πλεονεκτήματα εἶναι
τοὺς πλειστοὺς γνωστά καὶ παρ' ἐμοῦ αὐτῷ σεριστά

· Ή κατὰ τῶν Κριτῶν ἀπ' εὐθείας, καὶ πλαγίως
κατ' ἐμοῦ διατρέψῃ σοι φέρει τὸν μετριόφρονα τί-
τλον αὐτῷ· *Ἐγ μάθημα εἰς τοὺς διδασκάλους μων!* καὶ
εἶναι κατὰ πάντα ἀξίζει σοῦ. Χωρὶς δὲ νὰ σὲ
κολακεύσω, ἐν αὐτῇ ἐμαύματα πρώτον τὸν περὶ ποι-
ησεως ὄρισμόν σου.

· Φῶς καὶ ἀλήθεια, καρδία καὶ νοῦς, γενναιότης
καὶ ὑπερηφάνεια, ἀγάπη καὶ ἔρως, πατρίς καὶ κα-
τῆρας· *Ιδοὺ ή ποιητις!!*

· Εάν διὰ πολλὰς ἀνακαλύψεις εἶναι δίκαιον νὰ
καυγηθῇ ὁ σημερινὸς αἰών, εἶναι ἔτι δικαιότερον νὰ
φέρῃ ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ αὐτὸν μεγαλοπρεποῦς διε-
δήματος ὡς ἀκτινοβόλον ἀδάμαντα τὸν μεταρυσ-
κόν σου τοῦτον περὶ ποιησεως ὄρισμόν. Καὶ ἐάν μὲν
ἔη ὁ μακαρίτης τῶν Σταγείρων φιλόσοφος, ἥσθε
καύτει τὴν περὶ ποιητεῶς πραγματείαν του· ἐάν δὲ
τὸν ὑπωπτεύοντο κανὸν ὁ λαχάρπιος καὶ Βιλλεμα-
νος, ἄλλην ἥσθεν διώσει φάσιν εἰς τὰ περὶ φιλολο-
γίας σοφὰ αὐτῶν συγγράμματα.

· Φῶς καὶ ἀλήθεια, καρδία καὶ νοῦς, γενναιότης
καὶ ὑπερηφάνεια, ἀγάπη καὶ ἔρως, πατρίς καὶ κα-
τῆρας, *Ιδού η ποιητις!* — Εῦγε! καὶ τί ὄριστε-
ρον τούτου;

· Εἰς τινὰ ὅμως ποιητικὴν διερμάγην συμβιβασαν εἰς
τὸ Οὐρανίον Κράτος, ποιητής τις (δὲν ἐνθυμοῦμαι
καὶ ἔγῳ τὸ ὄνομά του, οὐδὲ ἀντὶ ἡτοῦ ἡ ὄχι ἀστεῖος)
εἶπε ποσοῦ διῶν τὸν ὄρισμόν σου.

· Φθόνος καὶ μῆτος, ἐγωῖτυς καὶ ἀχριστία, ἴδιο-
τροπία καὶ φιλοκένδεια, ὄργη καὶ σκανδότης! ·
δοῦ ὁ ποιητὴς! αὐτὸς, φίλεμου, ἵτο Κινέζος
καὶ τοῦ ιδείρητος τοῦ ἔγικετο κατὰ τὴν παροιμίαν

· *Άμαν, δὲν εἶναι ποιητις*

· *Ο Τύρος καὶ η Οίησος*

· *Κ' η ἀγραμματοσύνη;*

Κύριε Ζαλακώστα; Ναι! μὰ τὴν τραγικὴν ἐκδοσῶν
τοῦ Μαραύου! ναι! μὰ τὴν σεβαστὴν ακιὰν τοῦ Ἀ-
ιανάτου ποιητοῦ Ἐξαργοπούλου! καὶ ταῦτα παρέ-
γοντινὴν πρὸς σύνθετον ἀριστοράνειον καυσθ-
δίας καὶ πιεσθόν μίαν ἡμέραν νὰ τὴν ἀναγγνώσῃς
καὶ μετὰ σφροδρὸν κλαυσιγγέλων νὰ ἐπιδιορύψῃς τὸν
περὶ ποιησεως ὄρισμόν σου.

· Εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ καὶ τῶν Κριτῶν διατριβὴν σου
συγγράφεισαν μὲν γῶς καὶ ἀληθείαν! καρδίαν καὶ
τοῦ! γενναιότητα καὶ ἐπερηφάνειαν! ἀποδεικνύ-
ται δὲ φιλιππος Ἰωάννου ἀγράμματος ἀριλόσθοος καὶ
ἀριλόκαλος. Καὶ ἀγράμματος μὲν, διότι ὁ καταγγό-

νιος!) ἔχει τὴν ἰδιοτεχνίαν νὰ παρατηῇ καὶ τὰ ψι-
λότερα γλωσσικὰ παροράματα τῶν διαγωνιζομένων
ἀστιδῶν ἀριλόσθοος δὲ διότι δὲν παραδέχεται (οὐ σχο-
λαστικός!) ὅτι ἡ ύμηχὴ εἶναι δύναμις τοῦ νοῦ ἀρι-
λόκαλος δὲ ὡς ψέγων (οὐ ἀλιτήριος!) τὰς βεβιασμέ-
νας καὶ ψυχρὰς μεταρροής, οἶνον, τὴν αἱρόπολιν τοῦ
νοῦ, τὴν πεπρωμένην τύχην ἡπικού εταράσσοντο (ἀπὸ
παροξυσμὸν βέβαια) τὰ κρίσια φάση τῆς ζωῆς, τὴν
σάρκα—μηρανήν καὶ τὰ λοιπὰ ἡλικιανὰ καὶ ἡλι-
κανδελικὰ ἐπινοήματα τοῦ λευκοῦ τοῦς τῆς με-
λιρρύτου Μούτης σου, ἀξία οὐχὶ δαρνίων, ἀλλὰ
γρυσῶν στερόνων.

· Εγ τὴν αὐτὴν διατριβὴν ἐλέγγομαι ἔτερος τῶν Κρι-
τῶν ὡς ἀγράμματος καὶ ἀμαλής, διότι εἶπεν εἰς
πραγματείαν τινὰ ιστορικὴν Ηρεόβοος ἀντὶ πρεσβευ-
τῆς καὶ ὅγεις ἀντὶ θῆρας!

· *Μέγχ θέμε μπρὸ Μανώλη!*

· *Τρία σταρύλια σ' ἓντα κλῆμα εἶδες ποτὲ του;*

· Λιότι λοιπὸν, ἔξι ἀπροσεξίας εἰς ἐκτεταμένην ἴ-
στορικὴν πραγματείαν τῷ διέφυγον ἄλλοτε δύσ-
τοκεῦτα (τρομερὰ καὶ ἀσυγγιώρητα) λάθη! δὲν ἔ-
χει πλέον τὸ δικαιώματα νὰ παρατητήσῃ ἐπὶ σοῦ αἷραν
διαγωνισμοῦ ὅτι ἀνοικείως μεταγενερίζεται τὰς λέ-
ξεις ταύτας ἔτερος τις; δὲν τῷ ἐπιτοάπεται πλέον
νὰ διερθώσῃ οὔτε αὐτὸς ἔχετον, ἐν τῷ Βεελζεβού
τὸν παρακινήσῃ εἰς τοιούτον μέγα τόλμημα;

· *Μέγχ θέμε μπρὸ Μανώλη!*

· Εἰς τὴν αὐτὴν σου διατριβὴν καλοῦνται πάντες
οἱ Κριταὶ μὲ τὰ φιλοφρονητικώτατα καὶ κολακεύ-
τικώτατα ἐπιθέται: *Σχολαστικοί! ἀγράμματοι!*
Προκροῖσται!!! Στρεψύδεκαι!!!! — Καυ-
μένες Κοντογόνη, καὶ φιλιππε, καὶ Ραγκαβή καὶ
Παππαρίηγόκουλε! Τί σᾶς ἔμελλε νὰ ἀκούσητε πα-
ρὰ τοῦ εὐγενοῦς Καρυενσίου, εἰς οὗ τὴν κεφαλὴν
διε ἐπείθεταις δάρμινον στέφανον, εἰς οὗ τὸ βαλάν-
τιον διε ἐνεργάλατε τὰς χιλιας δραγμά! Ἄλλα κτίλα
νὰ τὸ πάθετε διαβόλου σγολαστικοί! Διατί δὲν
τοῦ ἐδιδετε τὰς χιλιας δραγμάς καὶ διὰ τριτην φο-
ράν; Ἡσθετις τώρα καὶ σὲς ἡταγάζει καὶ ἔγω· δὲ
τριστερής ποιητὴς Ἡσθετις σᾶς κτερύζει μὲ ιάρθους
ἡ ἀναπαιστους, ἀπ' ἄνθους ἔως ἄκουου τῆς ὑετηίου,
λικαίους, πιλευμαθεῖς! ἀμπρολύπτοις! — Τὰ
παλήματα, λοιπὸν, μαβήκατα, Κύριοι!

· Πρέπει διώρεις νὰ ὀμολογήσω, φίλε μου, ὅτι ἔχεις
μέγα δίκαιον νὰ μέμφησει τοὺς Κριτάς, διότι κα-
τακρίνοντες ἐν τῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1852 τὴν ἀπο-
κοπὴν τοῦ φέρει εἰς τὴν φράσιν σου

· *Ει! ή, δλαδές.*

· Απεσιώπτησαν (οἱ μεροληπται) τὰς ἐν τῷ βραβευ-
θέντι ποιηταὶ *Ουρίας γύρεως ἀποκοπάς* «Κιτί-
νηγάτης, γύνητι ἀγρίτη, τίττη ὁ κακίς». «Κιτίνη
τοὺς ἔχεις γεροπόδαρα δεδεμένους τοὺς σχολαστι-
κούς σου! καὶ ἀντὶ προτείνωσιν, ὅτι τὰ βραγέα μό-
νον ἀποστρέφονται, αἱ δὲ σι καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν
κέεσων εἶναι βραχεῖται ὡς καὶ τὸ ε καὶ ο, ἀποκάλεσσον
αὐτοὺς σκιωριασμένα μαθητάρεα τοῦ λασκάρεως, καὶ
τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ, καὶ ἔγιθος; τῆς ἀληθίους ποι-

(*.) Οὗτως ἐκφέρεται ὁ μετριόφρων κύριος Ζελακώστας.
Οὗτως ἔχεται καὶ ἀρχαῖος τις ἐπίσημος στρατηγός.—
Οὐ μεγάλος ἔνθε, εἰς ἀπαντώντας καὶ εἰς τὰ περιμερότερα!

τίσεως, γάτις ἔλρέμασε τὴν γραμματικήν της εἰς τὸ στικοὶ λαγυρὸν διώσαντα, καὶ τοῦτο εἶναι ὅτι ἄγριος οὐρῆς δὲν αγαγίσθεται, ἐὰν λέγεται οὐρῆς καὶ ὅτι δύοι στίλοι ἀπὸ κατεβολῆς κόσμου ἐποιήθησαν μέχρι: 'Ουκέτου καὶ 'Ησιόδου, καὶ ἀπὸ τούτων μέχρι Καλακάστα! εἰχόν δλοι τομάς, ἐκτὸς ἐὰν ἐπλάσθησαν κατὰ τὸν τύπον τῶν λεροπαλευκῶν ἐξαρχοπουλείων.

« Νικό, Δημήτρι, καὶ Γεώργιος καὶ Γρηγόριος Ελευθερίου τοῖς πατέροις καὶ τοῖς αδελφοῖς, φέρε τέλος πάντων πρὸς πυράδειγμα τὸν ποιγάνην τῶν ποιητῶν τῆς 'Αυτοργοῦ, τὸν ἀμύητον 'Εξαρχόπουλον, ἐνάπιον τοῦ ὄποιος απέντηκε τὸ γένος καὶ ἐγὼ καὶ πᾶς τις ἄλλος, εἰπόντων

« Νικό, Δημήτρι, καὶ Γεώργιος καὶ Γρη-

γόριος Ελευθερίου

Εἰς ἑτη πολλὰ δηλοῖ πτλ.

· 'Ρε' ι' Οἰκαίς !!!

Τὸ Νικό, Δημήτρι, καὶ Γεώργιος καὶ Γρηγόριος, καὶ συνέκοψεν αὐτὰ ἡ Ησιητής! ὡς ὁ 'Ομηρος τὴν λέξιν πριν εἴς Κρήτην

· Πατὴν ἐπὶ τρίνη ἐκάστηρος θέμαγε Ιπποι
· Επιάστη, κρῆτακόν δρεπτέρεμοι καὶ δλέρχαι
· Όμ. ΙΙ. Ε. στή. 193—196.

Καὶ τολμᾶτε, ἀναλογίητοι καὶ ἀπιλόκαλοι, νὰ καταδικάσητε τὸ « 'Ρε' ἡ ὄλκης »; — Μή τοι τὸ πῶμας τὰ βίλες εἰς τὴν γάλαγρα τὸν « θεῖον » Ουρηροὺς απεραντούτας τὰ βασονίστε τε μέ; Δέρονται τὴν καλλιτελεῖν! (Ίδε Εὐτέρη, φυλλ. 65, σελ. 391).

(Εξαπολούθησον δὲ μὲ τὸν έδιπον τόνον διὰ νὰ τοὺς δώσῃς νὰ ἐννοήσωσι μίαν φοράν). « Λαθάδεις, οἱ Σχολαστικοί! ἔχιδναι φαρμακεροί! φωτοσέπται, οἱ πάτης δεινοπτεικῆς λαμπαδούς! Ήροκρατεῖται καὶ η Στρεψίδηται! Σίννυται καὶ Ηιτυοκάμπται! δὲν προστηνοῖται καὶ ταῦτα! 'Αλλ' ἀπαιτεῖται καὶ τοὺς οἱ ἐξαμέτρους αἰτίγους μου μὲ τοὺς! Μικρόνος; οἱ μήπως ὁ νεφελοβάρμων ποιητὴς εἶναι σκυτοτόρος, οἱ κρατῶν κοπίδες, καὶ οἱ αἰτίγοι του σκύτος διὰ νὰ τὸ κόπτη; Τι μᾶς μέλει ἡμᾶς τοὺς Ελευθερούς, τοὺς Συνταγματικῆς ποιησίας διὰ τὰς πυρογάλακτικάς τους τομάς; Αδικφρούδημεν διὰ τοὺς δουλικούς κανόνας τῆς μετρικῆς τῶν ζεμωνικέντων η Θειρίσιου καὶ 'Ασωπίου σας. Κάτω ἡ μετρική! οἱ Ζήτω ἡ ἐλευθερία τῆς στιγμογρίας! Κάνε θέλωμαν, οἱ κάμνουσεν τομήν: ἐάν δὲν θέλωμεν δὲν κάμνουμεν, οἱ καὶ ἐάν διὰ χωροθυλάκων θελάτετε νὰ μᾶς βιώσετε!.. Ερέστωσαν τὰ πενθημημερῆ καὶ ἐρθημερῆ, τὰ μερῆ, τὰ καὶ τὰ τρίτον τροφαῖτον σας, καὶ τὰ καὶ τὰ τετραποδίαιτον βιωκολεκήτο, καὶ μετ' αὐτῶν ἐρέστωσαν τὰ σύμπατα ἡ μοχλητὰ σπεῖσον σας! »

Κραύγασε, φίλε μου, ούτω, καὶ τότε τί θὰ γίνη; θὰ βιασθεῖν οἱ σχολαστικοί νὰ ὑπογράψουσι τὸ ποιητικόν μας Σύνταγμα! καὶ τότε δὰ νὰ ἴδῃ ὁ κόσμος ποιητικόν!

· Μη μόνον ἐπιγείην μας ἔχουσεν αὐτοί οἱ σχολα-

τοφῆς οὐρῆς δὲν αγαγίσθεται, ἐὰν λέγεται οὐρῆς καὶ ὅτι δύοι στίλοι ἀπὸ κατεβολῆς κόσμου ἐποιήθησαν μέχρι: 'Ουκέτου καὶ 'Ησιόδου, καὶ ἀπὸ τούτων μέχρι Καλακάστα! εἰχόν δλοι τομάς, ἐκτὸς ἐὰν ἐπλάσθησαν κατὰ τὸν τύπον τῶν λεροπαλευκῶν ἐξαρχοπουλείων.

· « Κι' ὅταν γυρίσω καὶ σὲ 'δῶ μὲ τὸ καλό,

· 'Επεργία Θεοτόκες σῶσον ἡμᾶς,

· 'Αμήτρη μητρὶ τρίσι καὶ τέσσαρες ἀμήτρι! »

Τέλος πάντων, θέλουσι προσέβεστε ὡς ἐν ἐπιλόγῳ ὅτι καὶ αὐτὸς τὸ γνωστόν σου.

· « Άπο τὴν Πόλιν ἔφερας

· καὶ εἰς τὴν κορυφὴν καρέττα. »

κόπτεται εἰς τὴν λέξιν αἱ ἔργομαι. »

· 'Αλλ' ἐν ἐπιγείρησι, μία μαρτυρία δὲν ἀποτελεῖ ἀποδείξιν! Αφες λοιπὸν τοὺς σχολαστικούς νὰ κουρεύωνται μὲ τὰς τομὰς των, καὶ εὔχους ἡ τομὴ νὰ ἐσφυδοστῇ εἰς τὸν τράγηλον τοιούτων ἐπικινδύνων ζώων.

Κλίνει ὅμως τὸ γόνυ ένώπιον ΣΟΥ ἡ ὥγια σκιά τοῦ Φασούλιων (ἄν τὴν θέλης Σμυρναῖον) ή τοῦ Βαλισσούν καὶ Βρυσταδούση (ἄν τὸν θέλης Χίον) αὐτοῦ. τοῦ ἰλίου: οὐλίνει τὸ γόνυ, καὶ εὐγνωμονεῖται ποιασθέρει στέρχιον ἀμάραντον ἐξ ἀνθῶν τολλεγέντων μὲ τὰς παερηνικαὶς καὶ πρεμούστας γεῖσις του ἀπὸ τῶν φαιδρῶν 'Ηλυσίων Πεδίων, διὰ τὸν μετατρυπαντικὸν διὲ ἐδωκες εἰς τὸν ἐξαμετρόν του. Λαμβάνει τὴν Ευτέρην, καὶ εἰς τὴν κλασικὴν διατριβήν του τὴν διηρηθεῖσαν παρέ τοῦ τοῦ ιδεού (σαν καὶ εἰώ τὴν θύραν διὰ νὰ μὴ μοῆ φύγῃ), αναγνωστικά εἰς οὐρανού μετρού οὐρανού μετρού οὐρανού.

· « Όλα δὲ τὰρούς βροῦσε οὐδὲ κάτιον, τὸν πλούτον, τὸ κάλλος, τὴν δόξαν. »

Αὐτὸς εἶναι στίχος; δὲν εἶναι ἀληθεύς, καὶ στίχος ήρωτικὸς ἐξαμετρούς κατὰ σέ.

· Απεφύγει πρὸς στιγμὴν νὰ γίνω καὶ ἐγὼ συγκατακότος! διὰ νὰ ἐννοήσης δὲ, ὅτι ἐπαθον αὐτὴν τὴν τρέλλην, σοὶ λέγω μετά διδασκαλεῖσθαι αστειάτης σοβαρότητος, ὅτι ὁ Ελέαμπρος, διὰ νὰ εἶναι ἐλέαμπρος, πρέπει νὰ ἐγήθῃ; μέτρα ἡ πόδας (νὰ εἶναι δηλαδή μίαν καὶ ημίτεταν φοράν τετράποδον τούτεστιν ἐξαπόδης).

Πλέμπων εἰς κόρακας, κατὰ τὰς ἀγγάς σου, τὴν δύληράν τομήν, (ἥτις δὲν εἶναι διότοις ἀναγκαῖα, καὶ μὲ φλυαροῦ οἱ λογιώτατοι τῆς Βαθυλωνίας) λέγω μόνον ὅτι ὁ ἐξαμετρός, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐγήθῃ ποδας αὐτούς δακτύλους (— ου ου) καὶ σπονδείους (— —) καὶ νὰ τελευτὴν ἐπὶ τὸ πλεύστου εἰς ἔνζη τροχαῖον (— ου) ἡ σπονδεῖον. Εἰς τὴν νέαν μας γλωτταν σπονδεῖοι δὲν εἶναι δυνατοί νὰ παρεμβῶσι γηνειάθερ, δηλαδή νὰ τοὺς παραλάβῃ ὁ πιττής: γράσσων ἐλευθέρως ἐν τῷ οίτερῷ του· τοῦτο εἶναι ἀξύνατον σγεδόν, ἐκτὸς ἐάν μετά δυσκο-

λίας πελεκήση κανένας τοιούτου, και εἰσάξῃ αὐτὸν ποιητὴς τοῦ Μενίππου; — φρόντισον εἰς τοὺς μέλλοντας διαγωνισμοὺς νὰ μὲν νικήσῃς (ἄν γράψω). ἐὰν τὸ καταρθώσῃς, μετὰ διχρύσων χαρᾶς θέλω σοὶ προτείνει τὴν χεῖρα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ θέλω σὲ ἐπαι. νέσεις διότι σεβόμενος εἴμεις αὐτὸν, και ὑποληπτόμενος τὸ νεογόνον τῆς Λιούσης μου, πρέπει νὰ σεβασθῶ τὸν νικητὴν της. Σὲ προκαλῶ εἰς γενναῖαν ἄμιλλαν, και σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ δὲν θέλω καταῆ μέγρι τῆς χαμερπειας τοῦ νὰ διασπείρω κακοήσεις πει τῆς γνησιότητος τῶν πονηράτων σου φύμας, οὐδὲ θέλω ποτὲ ὑδρίσεις σὲ τὴν σού βραχεύσαντάς σε Κριτάς, και ἀν ἀκόμη συλλαβῶ τὴν ἔδεαν ὅτι ηδικήνην παρ' αἴτων.

Τούτων οὕτως ἔχοντων, λάβε τώρα τὸ καρμολόγιόν σου και ἐλένε νὰ μετρήσωμεν τὸν ἄνω ἐκτεθέντα ἡγωνίκον σου ἢ ξάμερον. — Ολα δέ, δάκτυλος (πρῶτος ποὺς) τάφος ὁ, δάκτυλος (δεύτερος ποὺς) γὰρ ἐδῶ, δάκτυλος (τρίτος ποὺς) κάτω τὴν, δάκτυλος (τέταρτος ποὺς) πλούτον τὸ, δάκτυλος (πέμπτος ποὺς) κάτω τὸ τέταρτον δάκτυλος (ἕκτος ποὺς) θέξαι τροχαῖος (ΕΒΔΟΜΟΣ ΗΟΥΣ !)

Ων Ζεῦ, και Ἀπόλλον! και Ἰπποκορήνη και Κασταλία! και σύμπαν τὸ Διαδεκάθεον τοῦ Ὀλυμποῦ! . . . ὁ στίχος σου, σοφὲ μαθητά, δοσεις διδάσκεις τεὸς διδασκάλους σου, εἶναι Ἐπταπόδαρος! Ἀκόμη ὀλίγας συλλαβὰς, χριστιανέ μου, ἀν εἶγε, θέλε μετασχηματισθῆ εἰς τὰ μωμοποία ἐκεῖνα ἐναρθρα ἔντους, και θήσει λάβει σκολοπένδρας μορφήν.

Πλὴν θάρροι! και τις συνάδελφός μας (ποιητὴς δηλαδὴ) Ἰταλός (ὁ Guadagnolfi δικαιολογῶν τὸν δύκον τῆς κολοσσιαίας φινός του εἶπεν.

« È meglio averlo assai che poco. »

« Κάλλιο νὰ ἔγγι τις πολὺ πορά νὰ ἔχεις ὀλίγο. »

Και ὅτι ἐκεῖνος εἶπε διὰ τὴν κλασικὴν φύνα του δὲν δυνάμεθα και θέλεις νὰ εἰπωμεν διὰ τὸν ἐπταπόδαρον αὐτὸν ἔξαμερον σου; Και ἀν ὁ σχολαστικὸς Φιλιππος μᾶς στενογράφηση πολὺ δι' αὐτὸν τὸν προέχοντα κόδα, δικαιολογούμενα λέγοντες, ὅτι τὸ περισσεύον εἶναι . . . ή ωρὰ τοῦ ποιητικοῦ σου Ηγάσσοι! . . .

Αῖ! και μετ' αὐτὸν τὸ μικρὸν ἐπιδόρπιον, τις ἐκ τῶν δύο ή μᾶν εἶγε δίκαιον νὰ παραπονεῖη και νὰ διαφέρῃ τὰ ίμάτια του κατὰ τῶν Κριτῶν; Σὺ, τοῦ ὄποιου τὰ ποιήματα δὲν εἶχον κάτιερ πλεορετημένα κοινὸν μετὰ τῶν ιδικῶν μου ποιημάτων (ἔνεκα τοῦ ὄποιου και ἐνικήθης κατὰ κράτος), ή ἔγω. Επειδὲς ἀνακαλύπτω ἐπτάποδας ἔξαμέτρους, περὶ τῶν οὐδεγμάτων ἐγένετο μνεία ὑπὸ τῶν σχολαστικῶν; Άλλ' είμαι τόσον ἀσυνείδητος; νὰ ὑποθέσω, ὅτι διὰ λάθη, ἀτινα διέρυγον τὴν προσογήν των, ἐγκαριζόμενα εἰς πρόσωπον ἀγνωστον εἰσέτι;

Και τοιούτους, λοιπὸν, ἔξαμέτρους ἐλαττωματικοὺς γράψας, ἀνευ εἰκόνων, ἀνευ διαφέροντος, ἀνευ τομῶν, ἀνευ ρυθμοῦ, κατέσης εἰς τὴν παλαιότρου διὰ τὸνταπαταγῆς μὲ ποιήματα διακριθέντα και διὰ τὴν εὔρεταιν και διὰ τὴν ἄλλην τέχνην, και τῷ ὄποιων τὴν ἀξίαν μετὰ τῶν δικαστάντων ὠμολόγησεν οἱ οὐδόλως ἀγενοῦς γραμμάτων, και οἱ κλείσοντες εἰς τὰ στέγνα των καρδιαν ισχυρῶς εἰσέτι πάλιουσαν;

Σίγα! Σίγα πρὸς Θεοῦ! και μὴ ἔξευτέλειτε τὸ ὅ νομα τοῦ ποιητοῦ, μετὰ τοῦ ὄποιου συνδέεται ἀνθράκης ίδεα, και πρὸ πάντων εὐγένεια αἰσθημάτων.

Σίγα! Σίγα! και κατάβαλε κόπους, νὰ γίνης και λήτερός μου! μὴ ἐνόμισες ὅτι είμαι ο τοῦ 1836

λοντας διαγωνισμοὺς νὰ μὲν νικήσῃς (ἄν γράψω). ἐὰν τὸ καταρθώσῃς, μετὰ διχρύσων χαρᾶς θέλω σοὶ προτείνει τὴν χεῖρα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ θέλω σὲ ἐπαινέσεις διότι σεβόμενος εἴμεις αὐτὸν, και ὑποληπτόμενος τὸ νεογόνον τῆς Λιούσης μου, πρέπει νὰ σεβασθῶ τὸν νικητὴν της. Σὲ προκαλῶ εἰς γενναῖαν ἄμιλλαν, και σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ δὲν θέλω καταῆ μέγρι τῆς χαμερπειας τοῦ νὰ διασπείρω κακοήσεις πει τῆς γνησιότητος τῶν πονηράτων σου φύμας, οὐδὲ θέλω ποτὲ ὑδρίσεις σὲ τὴν σού βραχεύσαντάς σε Κριτάς, και ἀν ἀκόμη συλλαβῶ τὴν ἔδεαν ὅτι ηδικήνην παρ' αἴτων.

Ταῦτα σοὶ γράψω ἄπαξ και μόνον και εἴαν μὲν συναισθανθῆς τὸ βάρος τῆς προσβολῆς θὺ μὴ ἐπέρθεσες, δὲν θέλεις παρεντραπῆ εἰς περιττὰς βαττολογίας εἰδὲ και προσθέτης μῆριν ἐπὶ μῆρει, ἐπεὶ οὐ προβλῆ μοι νὰ κατεχινωμαι εἰς ἐξημεριδογραφικὰς διαμάγκας ἔνεκα τῶν ἐπιστημονικῶν μου ἀσχολιῶν, κηρύττω διὰ τῆς παρούσης μου ὅτι δὲν διασποράσσων σου ἀπάντησιν θέλεις ίδει εἰς τὴν βραχεύσεισαν και προτεχόως ἐκδοθεσμένην Σάτυράν μου.

Εἰς ταύτης τὰ προλεγόμενα ζήτησον τὸ ὄνομά σου, και θέλεις ἀναγνίσεις ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ σὲ ἀποτρέψῃ τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ μὲ συλλογισθῆ, οὐδὲ κατ' ὄναρ. Μάλιστας ὅτι ποτὲ δὲν μείνω μονον τῶν ἀρχῶν τοῦ ποιητικοῦ σου Πιστεία προσεύωμετά θρητκευτικοῦ φαντασμοῦ, εἶναι δὲ μὲ τη « Νὰ ταπεινόνω τοὺς ὄντεις! . . . »

Ἐδώ τελευτὴ τὸ τρίτον κονιύλιον τοῦ λογαριασμοῦ μας τοῦτο δὲ ἀν και εἶναι εἰς ισολογισμὸν, προτείνω νὰ τὸ ἀφήσωμεν ἀνοικτόν. Ἀπὸ δὲ τὴν φρόντησί του ἔξαρτάται ή μέλλουσα δοσοληφία μας ὅσα δὲ μοι πληρόνεις, θέλεις τὰ λαμβάνει μετὰ τύχην εἰς νομίσματα γρυπά και πρόσθιρα!

Πιστεύω δὲ ὅτι θέλεις μοὶ δύσκολογήτες γάστρας διὰ τὸ κοῦφον αὐτὸν και εὐτράπελον μῆρος, δι' οὗ συνεζήτησα ἀντικείμενα τυχητούμενα συνήθιας μὲ δελαπέντε σπιθαμῆν σούσαρψην πρόσωπον 'Αρ' αὖ, φίλε μου. έγης τὰς ιδιοτροπίας σου, εἶναι δίκαιον νὰ ἔγω καὶ ἔγω τὴν ἐνικήθης μου. Συνισταται διάντη εἰς τὸ νὰ γελῶ, νὰ ἐσκαρβίζωμαι, δταν οἱ ἀντίκαλοι ὄργιζωνται. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι ίδιοτροπία μου ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι και συμβολὴ ιατρῶν συντελούσα μεγάλως εἰς τὴν εὔεξιαν τοῦ σώματος και εἰς τὴν μακροθετητική. ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ πεισθῆς περὶ τούτου, κύττασες διτο σὲ σὲ σέργιον συνήθιας τὴν μῆιοτροπίαν τοῦ ὄργιζεσθαι ἀδινατίζεις, ἔγω δὲ ὁ ἔγων τὴν μῆιοτροπίαν τοῦ γελῶν, είμαι πολὺ εὐσαρκώτερός του, και νὴ Διά, τῷ γάρ εἰς τὰ ἔνδοξα ἔγων τοῦ φίλου μου Καυπούρογλου.

Ο ισγύνες δὲ ἀνθρώπος ἀδικεῖται πολλάκις και ὑπὸ γγωστῶν και ὑπὸ ἀγγωστῶν προστάπων, και εἴαν θέλης νὰ σὲ πείσω περὶ τούτου, ἀκινοσον, πῶς γωρίς νὰ σὲ γνωρίζῃ. γωρίς νὰ ἔχῃ τὴν πρόθετην, και ἐνῷ εὑρίσκετο οὐδὲ λεύγας μακράν σου, σὲ ἡδιγῆ περιφημός τις καλλιτέχνης Γάλλος — 'Εμέ! ! οὐδὲ φωνάζῃ. — Ναι, σὲ! — 'Εμέ! ! ναι, σοὶ λέ-

για· σὲ τὸν Γεώργιον Ζαλακώσταν, ποιητὴν τῶν δα- εἰκὼν τοῦ περιφήμου Ζωγράφου (Δεῖνα) παριστάνουσα κρύβει καὶ τὰς τελευταίας γυναῖκας. — Τίδοù τὸ εἰκόνας τὸν μῆθον τῆς Διαβόλης τοῦ Λουκιανοῦ... Τὸ πρὸς τὴν ἀριστερὰν γινείν τῆς εἰκόνος λογιών πρόσωπον εἶναι... ὁ Φένόνος! — Ἀνάμεμά σε, Ζωγράφε, μὲ τὴν τέγνην σου! ἔκρεξα· σήμερον εἰκανισας πα- λαιῶν γνώριμον τῆς νεότητός μου μοῦ συνεκινητας τὴν καρδιαν...

Εἰς ἐν τῷ Παρισινῶν Μουσείων (δέν ἐνθαμ- μψι μὰ τὸν Θεὸν εἰς ποῖον, νομίζω δομως εἰς τὸ τοῦ Louvre) ἐν ᾧ μιᾷ τῶν ἀναρχῶν ἔγατκον, ὃς οἱ λοι-

ποί, βλέπων, τὰ ἑκατὸν τρισκόμενα ἀνταναγκάματα τῆς Ιωγαπετρῆς τέγνης, εἶδε μεταξὺ τῶν ἄλλων

καὶ εἰκόνα μεγάλην πολλὰ παριστάνουσαν πρόσωπα, ὃν δὲν εἶναι κολακευτικὸν νὰ εἴναι τις πολύταρκος,

ἐν τῷ οποίῳ, τὸ πρὸς τὴν γωνίαν τῆς εἰκόνος, σὲ εἶναι ἐνιστεῖ δυστύχημα νὰ ἔναι τις ισγνός. Ζήτω, ἡμοίας τοσον, ώστε ἔιμαμβρις ἔκρεξα «Κύριε ἐ λοιπόν, ή εἰπραπελία! καὶ ἂν καταδέγεται, μιμή- λέγον! πῶς εὑρίσκεται ὁ ζαλακώστας ἐδῶ» 'Αλλ' αὐτοῦ με ὡς πρὸς τοῦτο. Ήλήν ἐθλαστήματα!.. με-

τὴν διατάξην τὸ βεβαιών έτονα κατά τὸν Μολλιέσειον μείται σὺ ποτέ;;

ἔκρεασιν ὡς ἐνιητὸν οὐνούσιαν θάμνος. Δέν δέ-

τοι εἰκονίσμας ἔκει, διὰ τὸν ἐδιον τὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855 ἐνθυμοῦμαι πάντοτε λόγον. δέν δέν ὁ μεγαλεπήριος Κωλέστης εἰκονί- την εἰκόνα τῆς Διαβόλης τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ τὸ σὴν εἰς Βερταλίσ, καὶ εἰς τὸν Χειμερινὸν Κήπον πρὸς τὰ ἀριστερὰ λογιών πρόσωπον.. . οὐγίανε!!

(Jardin d'hiver). "Μνοίξα λοιπὸν τὸ ἔξηνητικὸν

φυλλάδιον τοῦ Μουσείου, εἶρον τὸν ἀριθμὸν τῆς ει-

κόνος, καὶ ἀνέγγων ταῦτα — « 'Αριθμὸς (Δεῖνα)

εἰκὼν τοῦ περιφήμου Ζωγράφου (Δεῖνα) παριστάνουσα τὸν μῆθον τῆς Διαβόλης τοῦ Λουκιανοῦ... Τὸ πρὸς τὴν ἀριστερὰν γινείν τῆς εἰκόνος λογιών πρόσωπον εἶναι... ὁ Φένόνος! — Ἀνάμεμά σε, Ζωγράφε, μὲ τὴν τέγνην σου! ἔκρεξα· σήμερον εἰκανισας πα- λαιῶν γνώριμον τῆς νεότητός μου μοῦ συνεκινητας τὴν καρδιαν...

Βλέπεις ἐκ τοῦ ἀνεκδότου αἵτοι, φίλε μου, δὲτε καὶ εἰκόνα μεγάλην πολλὰ παριστάνουσαν πρόσωπα, ὃν δὲν εἶναι κολακευτικὸν νὰ εἴναι τις πολύταρκος, ἐν τῷ οποίῳ, τὸ πρὸς τὴν γωνίαν τῆς εἰκόνος, σὲ εἶναι ἐνιστεῖ δυστύχημα νὰ ἔναι τις ισγνός. Ζήτω, ἡμοίας τοσον, ώστε ἔιμαμβρις ἔκρεξα «Κύριε ἐ λοιπόν, ή εἰπραπελία! καὶ ἂν καταδέγεται, μιμή- λέγον! πῶς εὑρίσκεται ὁ ζαλακώστας ἐδῶ» 'Αλλ' αὐτοῦ με ὡς πρὸς τοῦτο. Ήλήν ἐθλαστήματα!.. με-

τὴν διατάξην τὸ βεβαιών έτονα κατά τὸν Μολλιέσειον μείται σὺ ποτέ;;

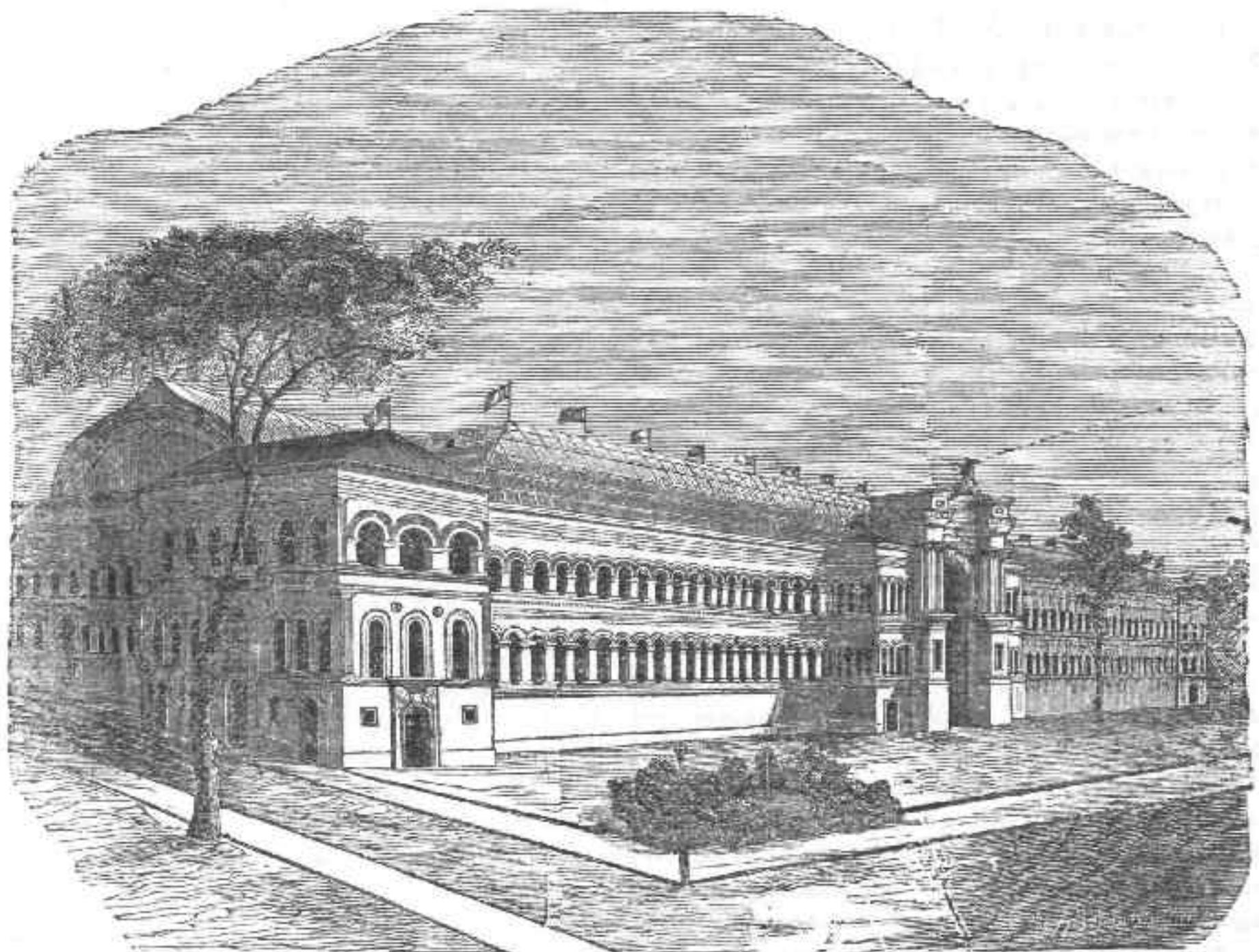
'Αγγοῦ δὲ κατάλποιεν διαβόλικὴν συνέργειαν με- τέσεα, ἐννοεῖς, δὲτε εἰκονίσμας ἔκει, διὰ τὸν ἐδιον τὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855 ἐνθυμοῦμαι πάντοτε λόγον. δέν δέν ὁ μεγαλεπήριος Κωλέστης εἰκονί- την εἰκόνα τῆς Διαβόλης τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ τὸ σὴν εἰς Βερταλίσ, καὶ εἰς τὸν Χειμερινὸν Κήπον πρὸς τὰ ἀριστερὰ λογιών πρόσωπον.. . οὐγίανε!!

Ο ἐν Πηγάσῳ συνάδελφός σου

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.

— o —

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.

Ἐν τῷ 135 φυλλαδίῳ τῆς 1 Νοεμβρίου ἐπανελά- τῷ παλατίῳ τῆς Βιομηχανίας ἀπέδειξαν ὅτι οὐ μό- θουν τὴν εὔμενὴν κρίπτην τοῦ Γαλλικοῦ Οίκου μερι- νον τὰ κατακαλύπτοντα τὴν γῆν αὐτῆς ἕρεπια- κι-ού Ηγρούτηρος περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας. ἀνήγειρεν, ὀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα ἐπέδωκεν. « Κατ' αὐτὴν α τὰ ἐκτενέστατα ἔργα τῆς Ἑλλάδος ἐν Τὴν γνώμην ταύτην ἐπεκύρωσε διὰ πραγμάτων ἡ